

Kapitola 2

Vyšetřování

„**P**ak jsi prej udělal nádhernou piruetu a zabodl jsi mu meč z boku rovnou do hrudi. Přesně do podpaždí. Kluci přísahali, že ten tvůj tupej mečík zajel do toho bastarda jak nejčistší ancil. Jsi dobrej, kámo. Moc dobrej.“

Kurda seděl u Akvina na marodce celé tři dny. Magie uměla všelicos. Dokázala tvořit všemožné iluze. Někdy i skutečné předměty. Dokázala zabíjet a ničit. Dokázala ovládat cizí mysl, či prozkoumat jakoukoliv oblast na daném kontinentě. Co magie neuměla, respektive neuměla moc dobře, bylo léčení. Magie byla nástrojem chaosu. Chovala se nepředvídatelně. Nebylo rozumné a ani účinné používat ji k léčení. Akvin proto zůstával v péči inkvizitorů, jejichž umění spočívalo mimo jiné i v léčbě ran.

„Škoda, že si to nepamatuji,“ sykl Akvin přes rozbolavěná žebra.

„To jo. Prej tě vhodila krev. Vypadal jsi jak ten hrdina Matilud, nebo jak Trimir Žlutý Mág. Otočil ses ke zbylým studentům a padl jsi k zemi. Meč se samozřejmě rozpustil.“

„Nevím, jak jsem dostal meč z toho stromu,“ zašeptal Akvin.

„Upravil jsi kouzlo, ty blázne!“ zajásal Kurda. „To umí nejvyšší mistři a tys to svedl takhle z fleku.“

„Nebylo to tak těžké,“ pípl Akvin a začaly mu opět klesat oči.

Kurda ho nechal spát, ale jako dobrý kamarád dával pozor, aby se mu nic nestalo.

*

„To nemyslíte vážně!“ probudil Akvina Kurdův křik. „Vždyť bojoval o holý život a vy ho za to chcete... Jak si vůbec můžete myslet...“

„Rozkaz je rozkaz, chlapče,“ řekl hlubokým hlasem rytíř, který stál u Akvinovy postele. „Čaroděj zabil, čaroděj se musí zpovídat.“

„Co se děje?“ zeptal se Akvin a posadil se na posteli. Zatmělo se mu před očima a málem upadl zpět na polštáře, ale silou vůle se udržel při vědomí.

„Učedníku Akvine,“ pronesl rytíř svým basem, „jsi zatčen za napadení a následné usmrcení svého učitele, mistra Finlara. Od teď je tato místnost tvým vězením. Máš zákaz vycházet a zákaz návštěv, dokud pro tebe nepošlou vyšetřovatelé Akademie.“

„Podívejte se na něj, jak vypadá! Jak by asi mohl někam jít!“ zařval na rytíře Kurda. „Vidíte, jak ho ten šmejď zřídil!“

Rytíř zpražil Kurdu pohledem a položil dlaň na jílec těžkého meče. Kurda možná nebyl z nejbystřejších, ale tohle znamení se přehlédnout nedalo. Se slovy: „Já to tak nenechám,“ odešel z místnosti.

„Budu před vchodem. Vstup k vám má povolen pouze váš ošetřující inkvizitor.“

Rytíř odešel a zabouchl za sebou dveře. Akvin si vzteky odplivl a přes veškerou bolest nedokázal usnout.

*

Akvin byl sám. Po dlouhých letech strávených s Alexem a s Kurdou a s Trill (*bohové, co bych dal za to, kdyby tu se mnou mohla být Trill!*), na něj osamění těžce doléhalo. Zpočátku ho rmoutilo, že se mu přátelé nepokusili alespoň poslat zprávu pomocí svých Zakletých, ale pak si všiml dvou černých havranů, kteří střežili jeho okno. Kdyby byl někdo z jeho druhů tak pošelilý, pravděpodobně by o Zakletého přišel.

Čas utíkal rychle, protože stále hodně spal. Dvakrát za den se objevil inkvizitor Birtag, aby mu vyměnil obvazy a aby mu dal léčivý nápoj, který měl uklidňující účinky. Akvin se ho vyptával, co s ním bude a jestli už nezná datum jeho předvolání, ale inkvizitor mu vždy jen oznámil, že s ním nesmí mluvit. Akvin začal brzy léčivý nápoj odmítat, protože jednak chtěl mít čistou hlavu, a potom chtěl Birtaga rozčilit a vytrestat.

Pak spal méně a tak se mohl zaobírat svými myšlenkami. Vyšetřovatelé Akademie? Co to vlastně bylo? Nějaký soud? Akvin slyšel o disciplinárním řízení a o podobných věcech, ale neznal nikoho, kdo by někdy byl opravdu vyšetřován. Někdy se mu zdály sny, ve kterých ho čarodějové mučili, nebo že mu vyklešovali mozek tak, jak se to dělá neúspěšným aspirantům na první kruh. Pak se vždy budil zpocený, s bušícím srdcem a s pískotem v uších.

Když nemyslel na blížící se výsledky, který mohl vlastně přijít kdykoliv, přemýšlel Akvin o tom, proč se vlastně nechal Finlar tak unést. Byl to sice nepříjemný a odporný skřet, ale přece jen, relativně inteligentní čaroděj. Co za tím bylo? Proč zaútočil, proč kouzlil, proč se choval tak agresivně? Akvin si vzpomněl na ten modrý záblesk v jeho očích. Co to mohlo způsobit? Kouzlo? Kdo ví. Proč Akvina vlastně napadl? Chtěl to vlastně udělat? Otázek bylo mnoho a odpovědi se chlapci nedostávaly.

Akvin nevěděl, kolik dní uplynulo, ale už se cítil mnohem lépe, když se objevila naděje. Za dveřmi se ozvaly hlasy. Rytíř byl vystřídán jiným s ještě hlubším hlasem, ale ten se pomalu vytrácel překřičen někým, kdo je zvyklý křičet třeba celý den a ani v nejmenším ho to nevyčerpává.

Dveře se bez zaklepání rozrazily a dovnitř vplul inkvizitor Evlemat. Jeho mohutná tmavě rudá róba vyplnila skoro celé Akvinovo zorné pole. Inkvizitor se tvářil nanejvýš rozzlobeně.

„Ti pitomci! Někdy mi přijde, že rytíři mají v mozku stejné množství železa, jako nosí na těle! Tss.“

„Mistře?“ podivil se Akvin. Inkvizitora neviděl téměř dva roky, když skončil Akvinův základní a pokročilý kurz protináboženství. Tehdy chlapci Evlemat nabídl místo v protektátu, kde by byl vycvičen na inkvizitora, ale Akvin odmítl. Chtěl být čarodějem a Evlemat ho nepřemlouval.

„Ach, ano,“ pohlédl inkvizitor na ležícího Akvina, „jak ti je, chlapče? Mladší inkvizitor Birtag říkal, že už se tvůj zdravotní stav lepší a že budeš v pořádku.“

„Cítím se mnohem lépe, pane učiteli. Děkuji.“

„Výborně,“ inkvizitor přistoupil k oknu a chvíli se díval do hlubiny pod sebou na jedno z mnoha nádvoří univerzity. „Výborně, chlapče,“ opakoval po chvíli, „ale, jak určitě víš, vyvstaly určité komplikace.“

Akvin mlčel.

„Finlar byl velmi nadaný a schopný čaroděj, který možná nebyl ztělesněním dobra, ale byl určitě rychlý, silný a mnohem zkušenější než ty. Čaroděje netrápí jeho smrt. Nehody se stávají. Nikdo by nemusel vědět fakta, šířily by se nějaké fámy, ale fámy jsou jenom fámy. Za pár dní by se na to zapomnělo a vše by šlo dál, jako předtím. Čaroděje ale trápí, že ty, student prvního kruhu, jsi dokázal zabít čaroděje kruhu osmého. Navíc v souboji, který trval dlouhé minuty. To se nestává každý den.“

Akvin stále mlčel a inkvizitor stále hleděl z okna.

„Musíš si uvědomit, co se těm starcům nyní honí hlavou. Představuji si tě jako nějakého vyvoleného, či co. Jenže my oba víme, že něco takového je naprostý nesmysl. Nebo snad nesouhlasíš?“ zvýšil inkvizitor hlas a prudce se na Akvina otočil.

Ten se nelekl. Znal Evlemata i tyhle jeho „vystřelovací dotazy“, jak se těmto jeho zkoušecím metodám říkalo mezi jeho studenty protináboženství.

„Samozřejmě, že je to nesmysl,“ jakoby sám sebe ujišťoval Evlemat, „magie si občas udělá srandu i z tak organizovaného spolku čarodějů, jako je ten na Akademii. Měl jsi prostě dobrý nápad, zvolil jsi správné formy a prostě to vyšlo. Upravil jsi kouzlo, které jsi znal. A tím to hasne. Nic víc bych v tom nehledal.“

Akvin souhlasil. Také necítil nějaký zásah shůry. Spíš si moc dobře pamatoval, jak horečnatě přemýšlel, aby kouzlo vytvořil tak, jak chtěl. A samozřejmě, aby fungovalo.

„Zajímá se o to i císař. Poslal svého vyšetřujícího mága, Amulina, aby zjistil, jak k tomu došlo a jestli jsi, nebo nejsi nebezpečný. Budu tam s tebou a pomůžu ti, jak jen budu moci.“

„Víme, kdy to bude?“ zeptal se Akvin.

Evlemat si povzdychl: „Samozřejmě že ano. Dnes večer.“

*

Chodba, kterou Akvin s rytířem (tento byl nový a kupodivu nemluvil hlubokým hlasem. On vlastně nemluvil vůbec) procházel, byla vlhká a tmavá, protože ji vystavěli z černého kamene. Namodralé světlo kouzelných loučí, které venku působilo teple a příjemně, tady budilo strach. Nacházeli se hluboko ve sklepeních Akademie. Tam, kde jsou jen skladiště, šatlavy a výslechové místnosti. Hlouběji v zemi pak byly už jen krypty, kde odpočívali staří mistři magických praktik.

Nakonec dovedl Akvina rytíř před padací mříž, která se automaticky začala otevírat a zajížděla s cvakáním nějakého převodu do škvíry ve stropě. Pak byl mladý čaroděj postrčen dovnitř a brána za ním s hlasitým třesnutím zapadla. Akvin uviděl, že je v nevelké kulaté místnosti. Asi pod jednou z mnoha Akademických věží. U půlkruhového stolu sedělo devět lidí – Akvinovi vyšetřovatelé. Místnost byla osvětlena podobnými loučemi jako chodba, ale ještě navíc se nad vyšetřovatelem vznášela koule levitujícího ohně, která přece jen dodávala do téhle studené tmy trochu obyčejného světla a tepla.

Z místnosti vedly jen dvojce dveře, jedny tmavé dřevěné a pak těžká kovová mříž, kterou Akvina přivedli. Ve středu sklepení pak stála obyčejná dřevěná židle, do které se Akvin posadil na pokyn ruky robustního vyšetřovatele sedícího uprostřed půlkruhu. Ten pak vzal do ruky papír a pronesl s občasným pohledem do poznámek: „Vážení, scházíme se, abychom rozhodli o osudu čaroděje prvního kruhu, aspiranta na kruh druhý, studenta Akademie, čaroděje rodem, Akvina ze Sarakeshe. Tento student je obviněn ze zabití čaroděje osmého kruhu, aspiranta na kruh devátý, učitele na Akademii a učně mistra Amalla, čaroděje rodem, Finlara ze Strážní Věže.“

Oheň v kouli nad jejich hlavami se převaloval a po vyšetřovatelích poskakovaly stíny. Muže, který zahájil sezení, Akvin neznal, ale po jeho levici seděl Werdulio de Attara. Představený Akademie, který se před lety u kruhových zkoušek na Akvina usmíval. Teď se mračil a zamyšleně si hladil svou prošedivělou zastříženou bradku.

Dále pak Akvin poznal Ysorina de Senecu. Alespoň že tento čaroděj se na Akvina povzbudivě usmál. Byl na svůj věk velmi schopný. Držel třináctý kruh, byl mistrem magie a zároveň jedním z uznávaných Strážců Attarmie.

Vedle Ysorina seděl čaroděj, kterého Akvin neznal, ale věděl, že na něho do smrti nezapomene. Bylo to ohromný muž s blondatými vlasy a mohutným svalnatým hrudníkem. Svou róbu měl upravenou tak, aby odhalovala ramena a celý svět mohl vidět jeho vypracované bicepsy. Byl to bezpochyby kouzelník, protože Akvin viděl kruhy na jeho prsou, ale nedokázal je v tomto světle spočítat. Muselo jich být ale určitě více než deset.

Poslední v řadě, kde seděli čarodějové z Akademie, byl člověk, kterého Akvin od vidění znal. Byl to Amall – Finlarův mistr. A ten na Akvina hleděl s vyslovenou nenávistí. Amall také nebyl ještě starý muž, ale na padesát už mu určitě táhlo. Měl hnědé vlasy a udržovaný knírek. Jeho róba, jak alespoň Akvin tušil, protože barvy byly zkreslovány špatným osvětlením, byla hnědá a modrá. Kouzla prostoru a času a materiální magie.

Po pravici muže, kterého Akvin považoval za vedoucího výslechu a který předtím mluvil, seděl bezpochyby také čaroděj. Měl velmi úzký obličej s černými vlasy, s knírem a dlouhou špičatou bradkou. Byl to Amulin de Attara, vyšetřovatel, kterého pověřil samotný císař, aby tu dnes byl.

Od něj vpravo seděl muž, který musel být bezpochyby theurg. Měl tlusté brýle a na hlavě podivný, snad kovový, čepec. Jeho uši zvýrazňovaly neobvykle velké náušnice s přesýpacími hodinami.

Vedle něj pak byli dva inkvizitoři. Prvního Akvin neznal, ale byl to velmi starý pán s bílými vlasy a špinavými šedivými vousy. Posledním mužem v řadě byl (*Děkuju! Děkuju! Děkuju!*) Evlemat.

„Akvine,“ řekl zase vrchní vyšetřovatel, „já se jmenuji Urius a jsem vedoucím tohoto šetření. Dnes se tu musíme dozvědět plnou pravdu toho, co se stalo. Kdyby ses pokusil lhát, nebo nějak překrucovat fakta, poznáme to. Kromě tebe už vypovídali i další lidé, kteří byli incidentu přítomni a jejich svědectví máme k dispozici. Potom se společně dohodneme, jaké důsledky z toho budou plynout. Rozumíš?“

„Rozumím, pane.“

„Můžeme tedy začít,“ řekl Urius, „pokládejte otázky, pánové.“

„Jaký byl tvůj vztah k mistru Finlarovi?“ zeptal se Werdulio.

„Neměl jsem ho rád.“

„Můžeš to rozvést?“ zeptal se Urius.

„Byl domýšlivý, urážel nás, povyšoval se nad nás a díky němu jsem se nedostal po dvě léta domů. Už jsem otce neviděl skoro osm let.“

„Možná měl Finlar svoje vady, ale takhle mluvit o svém dohlížejším učiteli? Nezdá se ti to trochu přehnané?“ řekl Amall.

„Bylo mi řečeno, abych mluvil pravdu,“ odsekl Akvin.

Urius dodal: „Jeden tvůj spolužák nám pověděl toto.“

Pak zvedl ze stolu namodralý krystal a položil si ho na dlaň. Kámen začal rotovat a zároveň stoupat ke středu místnosti. Pak už se točil velmi rychle a vytvořil kolem sebe dokonalý obraz chlapeckého obličej. Akvin poznal Ratina, svého spolužáka z ročníku.

„Mistr Finlar byl sice občas nepříjemný, ale celkově to byl dobrý učitel. S Akvinem ale neměli dobrý vztah už od začátku. Prostě si nesedli, ale hodně se to zhoršilo vloni, kdy Akvinovi mistr přikázal, aby se zúčastnil letního kurzu Znalosti světa, když zjistil, že tento předmět ještě neabsolvoval. Akvin byl hodně smutný a našťvaný, protože chtěl jet domů. Před začátkem zkoušky z tichých kouzel mi Akvin povídal, že mu mistr Finlar zase vyhrožoval, že ho na prázdniny nepustí. Takže se Akvin učil jako blázen, aby splnil mistrovsky podmínky.“

Pak postava zmizela a krystal se vrátil do Uriusovy ruky.

„Z tohoto svědectví skoro plyne, že bys měl motiv,“ odušil starý inkvizitor.

„Já na tom nic špatného nevidím,“ řekl Evlemat, „mě nenávidí víc jak půlka mých studentů a stejně jsem pořád naživu a to, přátelé, učím děle, než učil Finlar.“ Akvin si všiml, že Ysorinovy a blondákovy koutky po této poznámce zacukaly.

„Splnil jsi ty podmínky, Akvine?“ zeptal se Werdulio.

„Ano, ze zkoušky jsem měl výbornou, zbývalo splnit vyvolání hole za jedna a mohl bych domů.“

„Byl jsi na to připraven?“ ptal se dál Werdulio.

„Cvičil jsem poctivě. Alex i Kurda, moji přátelé, to mohou po-

tvrdit. Navíc jsem si přečetl, že je výhodné získat hůl z nějakého kvalitního materiálu. Nepovažoval jsem písek a jíl v půdě za dostatečný, proto jsem vytáhl hůl ze stromu. To bylo dobré, protože byla hodně stabilní. Tušil jsem, že budu testován jako poslední.“

„Chápeme. Slyšel jsem, že jsi v boji hodně šikovný. S holí. I s mečem,“ to se ptal ten osvalený blondák.

„Ano. Tedy, chci říci, že moji učitelé mě chválí.“

„Akvin,“ doplňoval Evlemat, „už od mala studuje boj s holí i s mečem. Je velmi schopný a má instinkty pravého bojovníka.“

„Sám mohu potvrdit inkvizitorova slova,“ řekl Ysorin, „Akvin reflexy bojovníka opravdu má. Viděl jsem ho u kruhových zkoušek, kde se velmi obratně vyhnul nečekanému a zákeřnému útoku od mistra Karviuse.“

„Vy u zkoušek útočíte na studenty?“ podivil se theurg a vypadal, jakoby se sám lekl svého hlasu.

„Byl to test, zda je chlapcova magická zbroj dostatečně pevná. Běžná praxe,“ vysvětloval Ysorin.

„Nevěřím, že byl-li Finlar při smyslech, mohl být přemožen, byť dobrým, ale takhle mladým kouzelníkem,“ řekl blondák.

„Také o tom hodně pochybuji,“ zasýpal starý inkvizitor.

„Podívejme se, co k tomu řekli studenti,“ navrhl Amall. „Mohl bys to pustit, Uriusi?“

Vrchní vyšetřovatel znovu zvedl krystal a nyní se objevil jiný obličej. Byl to chlapec jménem Wernber. Ten, který u zkoušky vyčarování hole neuspěl. „Byla to náročná zkouška,“ řekl. „Nikdo jsme netušili, že se bude opravdu bojovat. Však víte, kouzlo štít také nezkušeli rytíři svými meči. Já úspěšný nebyl. Proto se mi docela líbilo, když Akvin z počátku vyhrával na plné čáře. Měl dobrou hůl, kterou vytáhl ze stromu. Nikoho z nás nenapadlo použít tu třešeň. Dvakrát skončil Finlar na zemi. Všichni jsme se uculovali, než se Finlar rozzuřil. Zaklel Akvina! Všichni jsme slyšeli zvonění magie a pak do něj bušil, div z něj duši nevytřískal...“

Urius roztáhl prsty a chlapec zmizel a krystal se mu vrátil do ruky.

„Nezdá se vám, že Akvin Finlara zesměšňoval? Dvakrát ho povalil na zem?“ ptal se Amall vyšetřovatelů.

„To není pravda,“ hájil se chlapec, „Chtěl jsem mít za jedna, jen jsem plnil podmínky zkoušky a to bylo bojovat.“

„Jsem přesvědčený, že Finlar do vás nešel naplno,“ řekl Amall.

„Tak se zeptejte Wernbera!“

Amall se na Akvina zle podíval, ale dál už se k tomu nevyjadřoval.

„Dobrá,“ začal Urius, „takže co se přesně stalo. Šel jsi do bojového kruhu a bojoval se svým učitelem. Díky tvým zkušenostem a schopnostem jsi mu zasadil pár úderů a pak?“

„Pak se mu podivně zablýsklo v očích,“ vzpomněl si Akvin, „a následně mě zaklel, beze slov a bez gest.“

„Stalo se to najednou? Chci říci... Nemohli jste vlastně slyšet dvě kouzla najednou?“ to se ptal Amulin tichým hlasem.

Akvin se chvíli zamyslel, než odpověděl: „Ne, nemyslím si. Finlarovy oči prostě zableskly a pak ještě několikrát, ale já si nemyslím, že by byl zakletý. Tedy pokud už nebyl zakletý, když přišel na cvičiště.“

„I v tomhle se shoduješ s většinou svědků,“ řekl mu Urius. „Co nějaký jed, nemohl být Finlar otrávený?“

Akvin se chystal odpovědět, že samozřejmě neví, ale otázka nebyla mířena na něj.

Odpověděl theurg: „Prošetřoval jsem obrazy celé záležitosti ve sférách. V emocionálním spektru nebylo vidět nic, krom narůstajícího vzteku, který pak vše zastínil. Upřímně, nikdy jsem nikoho neviděl tak zuřit, ale nemám žádný důkaz, že by se jednalo o zásah z vnějšku, nebo tedy z vnitřku... to záleží, jak se na to díváte. Ale rozhodně tam nebyla žádná stopa po vypití, pozření, poranění, či jiném způsobu otravy. Pokud by to tedy byl jed, nemám tušení, jak by se do těla dostal a navíc ani netuším jaký. Existují látky vyvolávající agresivitu, ale žádná z nich nenechá čaroděje tak přičetného, aby mohl čarovat. To je známá věc.“ A dodal skoro omluvně: „Je mi to líto.“

„Dobře. Děkuji, Tiriane. Co bylo pak, Akvine?“ ptal se chlapce Urius.

„Potom jsem byl svázán Finlarovým kouzlem. Mohlo to vypadat, jakože ani zakletý nejsem. Nejprve nikomu nepřišlo divné, když mě složil k zemi. Pak, když mi zlomil ruku, už to lidem

divné přišlo. Pár se mi pokusilo pomoci v pravý čas. Předpokládám, že nebýt jich, nestál bych tu.“

„Pustíme si svědectví jedné dívky,“ řekl Urius a znovu vypustil krystal.

Zhmotnila se Ariel z Attary, ta ho zachránila tím, že na Finlara zavolala těsně předtím, než mohl Akvinovi rozdrtit nohy.

„Bylo to hrozné,“ říkala její projekce, „nejprve jsem se na jejich souboj těšila. O Akvinovi se traduje, že je poměrně šikovný v boji s holí. Ale pak padl k zemi, a místo aby Finlar vyhlásil jeho zkoušku za ukončenou, prostě na něj zaútočil. Silně a... můžu to říct? Skoro šíleně! Měla jsem strach. Zavolala jsem na něj, ale on neposlouchal. Vypadal, jako by byl zbavený smyslu.“

„Na základě tohoto svědectví, a dalších,“ řekl vážně Urius, když si stáhnul krystal zpět do ruky „je možné říci, že chlapec opravdu jednal v sebeobraně a že by tedy neměl nést za Finlarovu smrt žádnou vinu.“

„Skutečně? Už takhle hned soudíš, že je vše v pořádku?“ ptal se Amall hlavního vyšetřovatele. „Ještě jsme neslyšeli konec, pokud vím. Akvine, cítíš lítost za Finlarovu smrt?“

„Samozřejmě, že ano. Nikdy jsem nezabil člověka.“

„Je ti to líto, protože jsi nikdy předtím nezabil člověka,“ zopakoval Amall, „ne proto, že třeba Finlar byl tvůj dohlízející učitel, nebo proto, že teď jeho matka oplakává tělo svého syna, ale proto, že jsi ty nikdy předtím nezabil člověka.“

„Nechtěl jsem...“ začal Akvin, ale přerušil ho Evlemat: „Vím, že jste našťvaný, mistře Amalle, ale myslíte si, že by Akvin zabil Finlara schválně? Nebo že to snad plánoval?“

„Ve světle toho, co jsme slyšeli?“ řekl zamyšleně Amall. „Ne. Asi ne. Ale očekával bych alespoň špetku projevené soustrasti, nebo smutku.“

„Lituji toho, opravdu,“ ubezpečil ho Akvin.

„Uvidíme,“ odtušil Amall.

„Tak,“ řekl Urius, „co bylo pak, Akvine?“

„Potom jsem prohrával. Nemohl jsem se bránit holí. Honili jsme se kolem stromu a mně pomalu docházely síly.“

„Proč si se nemohl bránit holí?“ ptal se blondák.

„Měl jsem zlomenou ruku.“

Blondatý čaroděj se na něj chvíli nechápavě díval a Akvin

tušil, že jeho by asi zlomená ruka ani nezpomalila. Akvin pokračoval: „Potřeboval jsem zbraň. Kouzlit útočná kouzla... to mě ani nenapadlo. Možná jsem měl strach, že by Finlar mojí magii zlomil, nebo že by ho kouzlo nevyřadilo. Navíc jsem nemohl hýbat rukou, což by kouzlo značně ztížilo.“

„Přesto jsi nakonec kouzlo vyvolal, že?“ zeptal se Werdulio a Akvin si uvědomil, jak všichni zpozorněli.

„Ano. Nakonec ano. Měl jsem štěstí, Finlara právě vyrušili ti odvážnější z mých spolužáků.“

„Co to bylo za kouzlo?“ ptal se Urius, ačkoliv to musel vědět.

„Nemohl sis ho třeba připravit předem?“ zeptal se Amall.

„Bylo to vyvolání hole, ale změnil jsem pár věcí tak, jak jsem si myslel, že by mohlo být správně upravené kouzlo pro zhmotnění meče. Jednoručního meče.“

„Jak jsi to kouzlo upravil?“ ptal se Ysorin dychtivě.

„Nepokoušel jsem se měnit materiál. Vybavil jsem si cvičný dřevěný meč, se kterým jsme bojovali na prvních hodinách šermu, než nám dali ocelové.“

„To už musí být hodně dávno,“ podotkl theurg a úplně pro zvědavost zapomněl na nervozitu, kterou cítil na začátku líčení.

„Bylo. V prvním zimním semestru jsem se napsal na boj s holí a tiše záviděl svému kamarádovi, Richiemu, který už se učil základům šermu. Proto jsem se hrozně těšil na léto, na které jsem si šerm zapsal. Pamatuji si tu radost, když jsem prvně uchopil meč. Sice dřevěný, ale pořád meč. Asi se mi nějak vštípil do hlavy.“

„Musel sis ho pamatovat na chlup přesně,“ řekl blondák.

Akvin jen pokrčil rameny.

„Cos udělal potom?“ ptal se Urius.

„Pak jsem vytvořil formuli stejně jako pro hůl, jen jsem místo znamení Sentel použil znamení Argus.“

„Jak, když jsi nemohl používat ruku?“ ptal se Urius.

„Já... já nevím. Neuvažoval jsem o tom, co dělám, ale spíše o tom, jak to mám udělat.“

„Tak my ti to přiblížíme,“ řekl Urius a naposledy vypustil krystal.

Zhmotnil se znovu Wernber a začal mluvit: „To už jsme opravdu nevěděli, co máme dělat. Tři kluci se na Finlara vrhli

a všichni tři to odnesli opravdu škaredě. Pak jsme najednou ucítili kouzlo. Mysleli jsme si, že to Finlar Akvina dorazí. Nějakým šeredným způsobem. Byl to ale Akvin. Negestikuloval a nemluvil. Prostě natáhl levou ruku, ponořil ji do toho stromu a vytáhl meč. Pak udělal několik kroků k Finlarovi. Několikrát odrazil jeho hůl a nakonec ji přesekl. Nelžu, opravdu ji přesekl dřevěným mečem v půli. V tu chvíli jsme nevěřili, že je ten meč ze dřeva. Pak se Akvin napřáhl, na malou chvíli zaváhal, a pak Finlara zabil. Zabodl mu ten meč do hrudi. Potom se na nás otočil a my viděli, že má v očích takový divný lesk. Já... sálala z něj nějaká pradávna síla, nebo tak něco. Pak to skončilo a Akvin se skácel k zemi. Než jsme mohli meč prohlédnout, rozplynul se, ale přísahal bych, že byl normálně dřevěný. Jak může dřevo přeseknout dřevo?“

Bylo ticho.

Evlemat měl obličej v dlaních a tak Akvin nemohl vědět, co si myslí.

Jak mohl změnit kouzlo, vyčarovat ho bez gest... a bez... počkat.

„Ale já jsem mluvil. Vyřkl jsem zaklínadlo!“

„Ne, nevyřkl,“ řekl zaraženě theurg Tirian. „Neřekl jsi nic. Vyvolal jsi kouzlo na mistrovské úrovni. To bylo ve sférách vidět také.“

„Jak?“ ptal se Akvin.

„Nemohl sis ho přece jen připravit předem?“ zeptal se Evlemat.

Akvin věděl, že lhaním by ničeho nedosáhl. „Ne, opravdu to byla improvizace.“

„Tohle se stává výjimečně,“ řekl Werdulio, „ale není to první případ v historii. Víš, Akvine, když jsi jako malý seslal první kouzlo, také to bylo bez správných gest a bez správných slov. Přesto k tomu došlo. To je projev syrové, nezrocené magie, která může být velmi nebezpečná.“

„To je důvod,“ přisadil si Amulin, ale spíš soucitně, než zle, „proč děti, které nedokáží své magické schopnosti zkrotit, zbavujeme části mozku zodpovědné za vyšší myšlení a tedy i za kouzlení.“

„Chcete mě...“ ptal se Akvin a byl teď opravdu vyděšený.

„Zatím nevíme,“ přiznal Amulin.

„V historii bylo několik čarodějů,“ vrátil se k původní myšlence Werdulio, „kteří dokázali čarovat intuitivně i poté, co se jejich moc zkrotila pravidly a formulemi. Často dokázali velké věci. Jindy ale také způsobili hrozné věci. A jindy se to stalo jednou, dvakrát a potom už ne. Je to nevyzpytatelná síla, za kterou musí čaroděj nést plnou zodpovědnost, nebo se té zodpovědnosti zřící a nechat se raději „oslepit“.

„Proč jsi potom Finlara zabil?“ zeptal se Amall.

„Já si to nepamatuju,“ špitl Akvin.

„Takže ses nechal ovládnout kouzlem spíš, než že bys ovládal kouzla, že?“ pokračoval Amall.

„Akvin si zachránil život,“ řekl Evlemat, „pokud přitom musel sáhnout k zakázané magii. Udělal to pouze jeho pud sebezáchovy, ne jeho vědomí. Za Finlarovu smrt by neměl nést žádnou zodpovědnost a tyto schopnosti bychom měli dál sledovat. Nic dalšího přece nemůžeme ani navrhnout, když máme tak málo zpráv.“

„Je tu pozorovatel?“ zeptal se Urius.

„Jsem tady,“ zašeptal nový hlas od postavy, která stála ve stínech za vyšetřovateli a Akvin si jí všiml teprve teď.

„Co nám k tomu můžeš říct?“ ptal se dál Urius.

„Chlapec mluví naprostou pravdu. Byl upřímnější než většina z vás. Opravdu neví, co s ním bylo poté, co kouzlo vyvolal, ale vědomě ho připravil. Opravdu upřímně lituje Finlarovy smrti a dokonce i tuší, že nemůže odejít bez trestu. Pokud mu ho neudělíte vy, udělí si ho sám.“

Akvin netušil, kdo to je, ale cizinec do něj viděl. Napadlo ho, že se možná setkal s císařským vyzvědačem, s hledačem pravdy. S mužem, který ví, jestli lžete, jestli se bojíte, jestli jste zamilovaní... S mužem, který z vašeho pohledu vyčte vše. Cizinec náhle, přímo před Akvinovýmá očima, splynul se stínem a nebylo po něm ani stopy.

„Dobrá. Máme fakta,“ řekl Urius. „Chcete se ještě někdo na něco zeptat?“

Nikdo nic neříkal.

„Chcete ještě někdo něco říci?“ ptal se dál Urius.

„Já chci,“ řekl blondřák. „Než budeme hlasovat. Chci, abyste

uvážili, že na východě máme obrovské problémy s trolly. Na jihu zase zbrojí orkové. Ve světě to také vře a my tu máme čaroděje, který dokázal tváří v tvář smrti seslat kouzlo, které mělo být, ale evidentně nebylo, nad jeho síly. My si nemůžeme dovolit někoho takového prostě zahodit a říkat si, že je nahraditelný. Brzy přijde doba, kdy nikdo nebude snadno nahraditelný.“

„A co kdybychom ho poslali na jih do posádky Strážní Věže?“ navrhl starý inkvizitor, „Finlar tam odtud pocházel, takže svůj díl společnosti může splatit tam. Navíc bude moci své schopnosti otestovat v poli. Bude moci zjistit, jestli se to bude opakovat, nebo ne.“

„Finlar tam odtud sice pocházel, ale jeho rodina žije již dlouhá léta v Attaře,“ řekl Amall a dodal: „Nevím, jestli se mi tenhle nápad úplně zamlouvá. Nic ve zlém, inkvizitore Selarisi, ale co když ten kluk vybuchne zrovna ve chvíli, kdy se orkové poženou na hradby? Co když bude vysílat do světa informace o tom, kde se nachází jeho oddíl, a šamani to zachytí? Přijde mi nebezpečné to riskovat.“

„Já jsem naopak pro,“ souhlasil s inkvizitorem blondák, „není nic lepšího než zkouška ohněm.“

„Pokud ho tam chcete opravdu poslat, měl by být v průzkumu,“ oponoval Amall, „tím se minimalizují ztráty na životech, které možná svým hlasováním způsobíte.“

Když na to nikdo další nereagoval, chopil se slova zase Urius: „Dobrá, přistoupíme k hlasování. Nejprve budeme hlasovat o Akvinově vině v případě usmrcení čaroděje Finlara. Bez ohledu na použité kouzlo, jde nyní pouze o akt usmrcení učitele. Od výsledku se pak bude odvíjet druhé hlasování. Připomínám, že zelená je pro nevinu, červená značí vinu. Hlasujte teď.“

Každý z přítomných (kromě hledače pravdy, který tam ale už možná ani nebyl) zvedl do vzduchu černý krystal, podobně, jako předtím Urius zvedal modrý. Černý krystal se točil kolem své osy jen lehce. Náhle se všechny krystaly rozsvítily barvou.

Pro vinu byl pouze Amall. Ostatní byli pro nevinu, včetně Uriuse.

„Dobrá. Nyní tedy víme, že jednáme s nevinným kouzelníkem se zvláštními schopnostmi, které je pravděpodobně třeba prozkoumat. Navrhněte řešení.“

„Já jsem pro plán vrchního inkvizitora Selarise. Služba ve Strážní Věži podle studentských standardů. Nemělo by se příliš šířit, že je Akvin něco extra,“ řekl Evlemat.

„Já chci, aby byl u průzkumu,“ řekl Amall.

„Bez ohledu na vše, a neříkám, že tak budu hlasovat, ale je třeba říci, že pořád můžeme tento problém vyřešit jednou provždy tím, že chlapce podrobíme procedurám k vytváření služebníků,“ řekl Amulin.

„Ne, že by mě to nelákalo,“ přisadil si Amall, „ale chtě nechtě musím souhlasit s Rantharem. Nebylo by rozumné tento talent jen tak zmuchlat a zahodit.“

To Akvina celkem překvapilo.

„Dále musí být možnost ho omilostnit úplně. To znamená, žádné povinné stáže, může jet domů,“ řekl Urius a dodal, „nějaké další návrhy?“

Nikdo nic neříkal.

„Barvy jsou: Modrá pro Evlematův návrh, žlutá pro Amallův, červená pro Amulinův a zelená pro můj. Hlasujeme teď.“

Opět se krystaly vznesly do vzduchu a rozzařily se barvami.

Červenou nezvolil nikdo, dokonce ani Amulin. Zelenou zvolil pouze Ysorin. Žlutou zvolil Amall, Amulin, therug Tirian a inkvizitor Selaris. Modrou zvolil Werdulio, Urius, blondatý Ranthar a Evlemat.

„Takže máme shodu,“ řekl Urius, „budeme tedy hlasovat pouze mezi...“

„Mohl bych promluvit?“ skočil mu do řeči Akvin. Urius, ne zvyklý, že ho někdo přerušuje, nechal přesto Akvina hovořit. „Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit,“ říkal chlapec. „Sám jsem byl hodně zasažen tím, co Wernber povídal z krystalu. Chtěl bych se dobrovolně přihlásit k průzkumu. Nechci nikoho ohrozit. S tím souvisí i moje prosba, kterou vám chci předložit. Chci, abyste mi přikázali jet jako průzkumník do Strážní Věže. A hlavně chci, abyste přikázali, že musím odcestovat sám. Nedokázal bych svým přátelům vymluvit, aby zůstali tady a oni by jeli se mnou. Kdyby se jim mělo něco stát... Nenáviděl bych se za to. Do smrti.“

„Dobrá. Myslím, že i chlapcův návrh můžeme zahrnout do hlasování, takže si připravte krystaly. Zelená...“

*

„Nevím, jestli to bylo moudré,“ řekl Evlemat, když kráčeli po schodech ze sklepení zpět do vzdušnějších chodeb Akademie.

„Musel jsem to udělat,“ řekl zaraženě Akvin. Cítil se hrozně starý a unavený a jediné, co teď chtěl, bylo jít si lehnout. V hlavě mu pulsovalo a ruka, kterou Finlar přerazil, ho přišerně bolela, ačkoliv byla obvázaná s maximální péčí. Vlhko a zima podzemní kobky ji totiž rozdráždily.

„Pošlu zprávu do diecéze ve Strážní Věži. Když bys cokoliv potřeboval, pomohou ti.“

„Děkuji.“

„Opravdu nechceš, aby s tebou někdo jel? Třeba Alex?“

„Ne. Opravdu ne. Navíc, teď už s tím nic dělat nemůžeme,“ a to byla pravda. Akvinovo přání se vyplnilo. Glejt, který nesl, jasně říkal, že musí cestovat a pracovat sám, dokud ho ve Strážní Věži nepřihradí k oddílu.

„Tak buď hlavně opatrný,“ řekl inkvizitor, když se rozloučili v přizemí univerzity.

*

„Tak jak to dopadlo?“

„Jsi nevinnej, že jo!“

„Prosím, že jo!“

„Nechte ho trochu dýchat,“ řekl Alex, když se Akvin vrátil po skoro čtrnácti dnech do svého pokoje a byl zasypán svými kamarády – Trill, Kippy a Kurdou. Ti se teď trochu nevrle od něj odvraceli, krom Trill, která ho stále držela kolem pasu.

„Tak jak to probíhalo?“ zeptal se Alex.

„Jsem nevinen. Ale přesto potrestán,“ řekl jim Akvin s kamennou tváří a ukázal jim glejt.

„To je přece blbost!“ vybuchla Trill, „jak můžeš někoho potrestat, když ho zprostitš viny?“

„Prý tam byl někdo od císaře,“ řekl Kurda.

„Ano, a právě to je ten důvod,“ pak jim Akvin vyprávěl vše, na co si vzpomněl. Ze samotného souboje a i z následného vy-

šetřování. Když skončil, venku už začínalo zapadat slunce. Vynechal pouze své přání, aby musel cestovat na jih sám.

„To je tedy příběh. Setkal ses s významnými lidmi, to tedy ano,“ řekl Alex.

„Raději bych splnil zkoušku u Finlara, zanádal si, jaký to je kretén a cestoval s tebou do Štítu a do Sarakeshe.“

„Není ti přáno,“ pokrčil rameny Alex, „ale Strážní Věž je v létě krásná. A navíc jsi o misi přece uvažoval. Teď budeš moci zjistit, co to vlastně obnáší.“

„Popravdě se trochu těším,“ přiznal Akvin, „ale jen trochu,“ dodal, když uviděl Trillin rozčilený obličej.

„Pojďte k Radosti!“ navrhl Kurda. „Musíme si tě pořádně užít, když už jsi konečně volný.“

A tak se vypravili do hospody. Ale na Akvina brzy opět dolehla únava a to s ještě větší silou. Proto se omluvil a šel si lehnout.

„Chceš, abych šla s tebou?“ zeptala se Trill.

„Promiň, ale jsem opravdu hrozně unavený. Uvidíme se zítra,“ slíbil jí Akvin a odešel zpět na pokoj. Pořádně se umyl a teprve pak se mu trochu ulevilo. Odebral se do lože s pocitem, že spánek dorazí, ještě než se hlava dotkne polštáře.